

Неки пут помислим како проблем Србије нису ни њена прошлост, нити њена садашњост – проблем је, чини ми се, свако одсуство жеље да се оде у будућност.

Овде, код нас, сви би да остану у прошлости, или бар да се не помере из садашњости.

Будућност је превише неизвесна, захтева превише труда, зависи од нас самих, тражи да јој посветимо и време и рад - једном речју, превише је захтевна, бар за нас.

Зато и данас, ова влада, без обзира на приче о томе да је свеprisутна, да све контролише и да утиче на ама баш све у друштву и држави, нема подршку истог тог друштва или бар његовог најверитнијег дела у ономе што је основ сваке будућности.

Ми смо осуђени на то да је сањамо сами.

ЗАМИСЛИМО БОЉУ СРБИЈУ

А, ако неке ово изгледа као патетично јадиковање, нека себи постави веома просто питање:

Да је, сам, постао премијер Србије 2014. године – шта би могао да ради?

Да се бави садашњошћу у земљи која је, те 2014. године, по свим параметрима – БДП, незапосленост, сиромаштво, девастирана инфраструктура, корупција, привредни суноврат... – не само била у далекој прошлости, него је и сама, по свим стандардима, већ била прошлост.

Како би то, било ко, кренуо да исправља?

Ми смо се определили за једини начин који је, у тој хаварији, био могућ. Пробали смо да замислимо неку другу Србију, ону 2016, '17, '25... и да кренемо да радимо не бисмо ли тај сан заиста и остварили. Да радимо напорно. И тешко.

И нисмо кренули ни од нуле, нити од садашњости те 2014. године. Кренули смо из дубоког минуса, и из далеке прошлости, оне у којој је обликована Србија, њене навике, менталитет, дух, њена свест и веровање у поразе, месије и велике белосветске завере. Кренули смо да мењамо. Готово све. И ако се неко чуди што стално помињем то колико радимо, и њега да питам – како да људе, вековима убеђиване, и убеђене, у успављујући фатализам, људе који мисле да од њих ништа не зависи, и да је рад робија, а не начин да се нешто постигне, како, дакле, њих да променимо и научимо да је рад добар, да доноси резултат, ако не сталним помињањем тог рада, и сопственим примером?

ИЗМЕШАЛИ СМО СВЕ МИТОВЕ □

Такође, шта је лоше у томе, да Србима, у чијем друштвеном развоју су тако безнадежно помешани цар Лазар и Карл Маркс, нација, вера и класа, и то све на митолошкоепском нивоу, и из позиције вечне жртве, која није чак стигла ни да нешто научи о томе, него је, ето, чула – шта је толико лоше ако неко покуша да им каже да постоје и Вебер, и Лутер, и вера у себе и у рад (на себи и за себе), и то као сасвим оствариве могућности? Шта је лоше ако почнемо да верујемо, сви заједно, да и ми нешто можемо. Да научимо. Да урадимо?

КО ЈЕ МРАВ, А КО ЈЕ ЦВРЧАК

Е, па ту настане проблем. Зашто бисмо било шта урадили? Чему труд? Зашто журити у ту неизвесну будућност? И шта ћу ја да радим тамо? Шта ако ме питају шта умем, знам и колико хоћу да радим?

И тада, у тој тачки, у Србији се све уједини. Либерални атеисти постају зилоти, а православни милитанти демократе. Анархисти пруже руку легалистима, а неолиберали загриженим националистима.

И све им смета, нарочито то што неко покушава нешто да ради. Још горе, ако о том раду прича. Басна о цврчку и мраву добија сасвим нови крај и нову поуку. У Србији су цврчци "good guys", а мрави су зликовци, они који покушавају да нам унереде иначе тако леп живот.

И баш зато идеологије, и то њихове најневероватније мешавине, оне које за собом повлаче исто тако невероватне теорије завера, постају најважније теме у Србији.

Рад није идеологија. И тера те да се сваког јутра, од тренутка када се пробудиш, бавиш самим собом. Да се провераваш, учиш и покушаваш да урадиш више и боље. Да прихватиш одговорност за свој живот и за сопствену успешност. Много тражи, другим речима, од свакога од нас. Зато и јесте лакше бавити се неким другим.

ТОНИ БЛЕР, ПУТИН И ПАЈТИЋ

Па, када дође Владимир Путин – аха, продали су се Русима. Одустали су од Европе и угрозили будућност модерне Србије.

Када дође Тони Блер – аха, улазимо у НАТО, или причамо о медијским манипулацијама. Ваљда, знају шта би они радили и о чему би они разговарали. Ако се не варам, уосталом, Тијанић је већ једном рекао да се свако креће у кругу сопствене покварености, па ми није нимало чудно што Пајтић, или некадашњи лидери, ако се неко сећа, Нове демократије, не могу да изађу из тог круга.

И коме да објасниш да су теме, са Путином, биле реформе и инвестиције, дакле рад, и да је основна тема са Блером била ефикасност, опет у раду.

И да је основна тема са Европом – рад, и да са Кином, Азербејџаном, Уједињеним Емиратима... опет разговарамо - о раду.

Неважно је то, баш као што није важно ни то што ћемо, коначно, отворити Народни музеј и Музеј савремене уметности. Важније је како ће да се зове, а не да ли ће да ради. Уосталом, шта нам је фалило свих ових година, док није радио?

Имали смо бар о чему да причамо. А, и ова „Ер Србија“. Шта ће нам добра и успешна компанија кад ми можемо да живимо и без ње, а и Вучића бисмо лакше могли да критикујемо.

Део Србије, уједињене у својим суманутим идеологијама, живи од прича. Храни се њима, мазохистички ужива у њима, навучена је на њих више него на било који порок који се може замислити.

У НОВИНАМА СВЕ КАТАСТРОФЕ

Зато се данас нико и не бави резултатима ове владе, нити и једном бројком која говори о томе да је то, што смо радили, дало резултат. Та признања долазе из света, и то, оног његовог највреднијег и најразвијенијег дела.

Важнији је, бар према насловима у новинама, украјински сценарио (о том сценарију говорио је само један од лидера бившег режима), и Путинов удар на Србију, и то што ћемо, сигурно, поново бити поплављени, и то што триста хиљада Срба размишља о самоубиству...

Неки пут ми дође да и сам поверујем у све те катастрофе. И нешто мислим – па, сигурно њих три стотине хиљада не размишља о томе да нешто ради. Да нешто научи, прочита, проба...

ОДГОВОР НА ТЕОРИЈЕ ЗАВЕРЕ

Не. Ипак, не верујем у то. И, ипак, сам убеђен да нас има и више од триста хиљада који смо способни да сањамо.

Да замислимо своју земљу, себе, и да онда то и остваримо. Да радимо. И да баталимо празне приче. Баш као што их је ова влада баталила.

И зато, свим беспосленим теоретичарима завере, још једном да поновим.

Ова земља, под овом владом, наставиће да разговара и са Русима, Американцима, Кинезима, Арапима, Немцима, Бугарима... па, ако треба и са ванземаљцима – о само једној ствари. О раду.

О томе да ли смо суверени и да ли ћемо се придружити овом или оном блоку, ми смо одавно престали да разговарамо.

Суверени смо, имамо своју политику, имамо своје стратешке циљеве, и ништа друго нас не занима.

И када одемо да разговарамо о нашем чланству у Европској унији, ми не кукамо, не оговарамо, него покажемо шта смо урадили, и видимо шта још треба да урадимо.

И урадићемо. Зато што смо добили мандат да остваримо снове, и то тешким, свакодневним радом.

Добили смо мандат да будемо мрави. А цврчци... они су, плашим се, отпевали, баш на тим, последњим изборима.

Неће више бити такве Србије. Без обзира на то колико се трудили, уједињени идеолози, да је врате.

И без обзира на сву помоћ коју имају кроз пророчко штампање и емитовање разних катастрофа.

Ова земља се ипак одлучила за нешто друго.

За онај сценарио у којем ће много више од триста хиљада људи да ради.

Ја бар радим на томе. Сваког дана. Наставићу и неће ме зауставити.

(СНС-Блиц)

